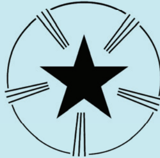
ANNIE BESANT

MIKSI USKOMME MAAILMAN OPETTAJAN TULEMISEEN

SUOMENNOS

NÄKÖISPAINOS
VUODEN 1913 PAINOKSESTA

MIKSI USKOMME MAAILMAN OPETTAJAN TULEMISEEN

ANNIE BESANT

SUOMENNOS

ALKUTEOS: ANNIE BESANT, THE COMING OF THE WORLD-TEACHER, 1913.
SUOMENNOS: TUNTEMATON

MIKSI USKOMME MAAILMAN OPETTAJAN TULEMISEEN.

Ne teistä, jotka ovat luoneet huomiota yleisiin selontekoihin, joita nykyään tapaa siellä täällä sanomalehdistössä, eri maiden tiedonannoissa, saarnoissa, joita ovat pitäneet sekä etelän Järjestettyjen Kirkkokuntien että Nonconformistien papit, ovat ehkä nähneet, että yhä uudelleen on vedottu erinäisiin, Maailman Opettajan tuloa koskeviin opetuksiin, joita on kuultu teosofisilta puhujalavoilta ja joista on kirjotettu teosofisissa aikakauskirjoissa. Kun tästä asiasta ensin puhuttiin muutama vuosi sitten, herätti se hyvin vähän huomiota, mutta vähitellen on harrastus kasvanut yhä suuremmaksi, niin etteivät ennustukset enää ollenkaan rajotu teosofisiin lausuntoihin, vaan nähdään jo laajalti odotettavan suuren Opettajan todennäköistä esiintymistä maan päälle ennen pitkää. Muutamat kirkon johtomiehet ovat julistaneet uskovansa tähän tulemiseen. Toisesta maasta toisensa jälkeen palaa aattemme takaisin luoksemme ja minusta tuntuu siltä, kuin ne meidän keskuudessamme, jotka tavalla tai toisella ovat edesvastuussa tämän asian yleiseksi tekemisestä, ovat velvolliset seuraajilleen esittämään

muutamia niistä syistä, jotka ovat saaneet heidät uskomaan Maailmanopettajan tulemiseen. Ja aion tänä iltana, jos vain osaan, huomauttaa teille joistakin ajatussuunnista, jotka osottavat mainitun uskon järkiperäisyyden, esittää muutamia niistä perustuksista, joille sekä minä itse että muut ovat rakentaneet tuon uskon todennäköisyyden, ja sen tehdessäni jätän teidän arvosteltavaksenne todistusten pätevyyden sekä koko käsitteen järkevyyden. Ainakin aion osottaa teille perusteemme; itse saatte arvostella kestävätkö ne jalkojenne alla vai eivät. Suokaa minun aluksi muistuttaa, että viime vuosisadan aikana puhuttiin muutamissa pienemmissä kristityissä lahkoissa paljon niin kutsutusta Kristuksen toisesta tulemisesta. Tuo aate oli hyvin levinnyt viime vuosisadan keskivaiheilla, vaikka se kohtasi enemmän pilkkaa kuin yleistä hyväksymistä. Sitä ajettiin määrättyjen traditsionien suuntaan, joka ei ollenkaan ollut sopusoinnussa maailman luonnollisen eteenpäinmenon kanssa. Arveltiin, että tuo tuleminen tekisi lopun maailmasta. Otaksuttiin, että Kristus ensi kerralla oli tullut pelastamaan, että hän toisella kerralla tulisi tuomitsemaan, ja verrattain suuri joukko ihmisiä — kuitenkin tosin vain vähemmistö — arveli ajan olevan lähellä, jolloin ennustus täyttyisi. Koko irvingianein lahko esimerkiksi odotti aivan ehdottomasti Kristuksen toista tulemista. Erinäiset yhdyskunnat kirkon keskuudessa olivat vakuutetut Hänen pa-

laamisestaan ja vieläkin tapaamme kristillisissä seurakunnissa paljon ihmisiä, jotka kannattavat sitä aatetta, että Kristuksen palaaminen ehdottomasti tuo mukanaan maailman lopun.

Nyt huomautettiin, kun tällaisia ilmotuksia julistettiin maailmalle, että jos otettiin ne värssyt, joita lainattiin Uudesta Testamentista, ja jos tarkastettiin niitä alkuperäisessä kreikkalaisessa muodossa, ei löytynyt niissä viittausta maailman loppuun, vaan ainoastaan ajan tai aikakauden päättymiseen. Käsitys, että maailma on kulkenut määrättyjen ajanjaksojen kautta, on kauan ollut voimassa Idässä, hindulaisten ja buddhalaisten keskuudessa. Sieltä se kulkeutui länsimaille, jossa se tavataan kreikkalaisten ja roomalaisten keskuudessa. Tämä aikakautisen kierroksen, yhden maailmanjakson loppumisen aate, löysi, kuten tiedemiehet usein ovat todistaneet, tiensä Uuteen Testamenttiin, jonka opetuksissa se yhdistettiin Kristuksen palaamiseen.

Latinalainen raamatunkäännös levisi laajalle ja verrattain harvat ottivat selkoa alkuperäisistä kreikkalaisista todistuskappaleista. Siten, kuten tunnettua, levisi käsitys maailmanlopusta laajalle kristikunnassa, mutta meidän aikanamme saavutti se hyvin vähän vastakaikua, ollen, kuten jo huomautin, käsitys, joka poikkeaa aivan liian paljon tavallisesta ajatussuunnasta, jotta ajattelevaiset maailmanihmiset sen hyväksyisivät. Se olisi liian äkkipikainen loppu maailmalle, jonka toiminnan

keskellä he elävät. Ja sellainen oh asiain tila, kunnes vähitellen uusi näkökohta suurten Opettajien suhteesta maailmaan rupesi leviämään ajattelevien henkilöiden keskuuteen. Käsitys Maailmanopettajista, sellaisena kuin Teosofinen Seura sen esitti, kehitti hyvin paljon tavallista kristillistä näkökantaa Kristuksesta suurena Opettajana ja Uskonnonperustajana.

Teosofinen käsitys asiasta, jota on laajalti levitetty ajattelevien ihmisten keskuuteen, kehottaa heitä pitämään Maailmanopettajan tuloa luonnollisena eikä luonnottomana asiana; määrätystä laista riippuvana, eikä yhtenäisyyden rikkomisena; osana jumalallisesta ihmiskunnan kehityksessä toimivasta suunnitelmasta, jossa nämä Opettajat muodostavat pitkän sarjan, esiintyen pitkien väliaikojen kuluttua ja osottaen tullessaan määrätyitä sivistyskauden merkkejä tai tiloja siinä maailmassa, johon he ovat tulleet. Teosofit ovat, katsellen taaksepäin maailman uskontoja, huomauttaneet, että jokaisella uskonnolla on ollut sellainen suuri Opettaja perustajanaan; että mihin tahansa ajanjaksoon menneisyydessä katseemme tunkeutunee, havaitsemme tuollaisen valtavan personallisuuden esiintyvän uutta uskontoa sekä sivistystä ennustavan aikakauden alkaessa; että voimme huomata määrätyn järjestelmän; että voimme huomata maailman uskontojen aivan järjellisen perättäisyyden — ne syntyivät toinen toisensa jälkeen ja esiintyivät maailmassa, kun edellinen sivis-

tys ja uskonto rupesivat osottamaan rappeutumisen merkkejä eivätkä enää kyenneet huolellisesti täyttämään olosuhteiden vaatimuksia. Siis näin katsottaessa taaksepäin yli pitkän maailmanhistorian, kävi mahdolliseksi havaita kierroksia, uusiintuvia kierroksia, joiden jokaisen alkaessa Maailmanopettaja esiintyi. Tätä tulemista seurasi askel eteenpäin ihmiskunnan kehityksessä, uuden sivistyksen aamunkoitto, jonka mukana ilmeni määrätty periaate, jota se auttoi kehittymään aivan määrättyyn suuntaan; näin tarkaskastellessa maailman historiaa saattoi havaita, että jokainen uskonto ei ainoastaan merkinnyt yhtä edistysaskelta sivistyksessä, vaan se toi esille määrätyn ja ihmiskunnalle arvokkaan piirteen, johon ei edellisessä uskonnossa oltu pantu niin suurta huomiota. Ja niin kehittyi vähitellen uusi käsitys uskonnosta ja sivistyksestä, jonka ääriviivat lyhyesti ovat seuraavat: ihmiskunnan oli opittava monta eri läksyä ja kehitettävä monta erilaatuista ominaisuutta; nämä läksyt ja ominaisuudet esitettiin eri uskonnoissa, joista jokainen oli määrätty erikoista opetusta pitämään tärkeimpänä ja jotka opetukset ikäänkuin ruumistuivat sivistyksessä; näin ihmiskunta vähitellen oppii läksynsä, kehittää sivistyksen esittämiä ominaisuuksia, siten se vähitellen kasvaa noiden ominaisuuksien tullessa yhä runsaslukuisammiksi ja oppii Maailmanopettajien opettamat, uskontoihin sisältyvät välttämättömät opetukset, yhden

kerrallaan. Tämä näkökanta ilmenee sitä selvempänä kuta enemmän tarkastamme ja tutkimme maailman historiaa.

Suokaa minun, valaistakseni esiintuomaani käsitystä, ohimennen kosketella joitakin kohtia uusissa uskonnoissa ja sivistyksissä.

Tätä tarkotusta varten emme tarvitse mennä kauemmaksi taaksepäin kuin suuren aarialaisen rodun alkuun, josta kaikki olemme haarantuneet. Sen aikaisimmat sukukunnat kehittivät suuren hindulaisen uskonnon ja tässä hinduismissä sekä sen suuren opettajan ja johtajan opetuksessa huomaamme määrätyitä, tarkasti ja selvästi esiintyviä näkökantoja, jotka ovat niin sanoakseni hindulaisten lahjoja suurelle yleismaailmalliselle uskonnolle. Tapaamme siinä käsityksen sisällisestä Jumalasta; siitä kehittyy velvollisuuden aate, tästä velvollisuuden ja kuuliaisuuden aatteesta sitten johdutaan ihmisten yhteyden tunnustamiseen. Nämä opetukset ilmenevät niin selvinä ja hallitsevina hindulaisuudessa, että eräs oma kansalaisemme, suuri lähetyssaarnaaja tri Miller sanoo seurauksena monen vuoden työstä, tutkimuksesta ja toiminnasta Indiassa, että hindulaisuus on antanut maailmalle kaksi suurta opinkappaletta, sisällisen Jumalan ja ihmisten yhteyden.

Jättäkäämme hindulaisuus ja tarkastakaamme seuraavaa suurta Opettajaa ja Hänen työtään. Se kuuluu toiselle suurelle aarialaisesta isänmaasta lähteneelle kansakunnalle. Se koskee egyptiläistä

sivistystä. Thoth — eli Hermes, kreikkalaisena käännöksenä egyptiläisestä nimestä — on sen Maailmanopettajan nimi, jota siellä tunnustetaan. Hänen opetuksensa on tiede, joka rakensi egyptiläisen uskonnon syvälle luonnontutkimukselle ja luonnonvoimien hallitsemiselle. Egyptin lahjan maailman kehitykselle huomaamme siis siinä, merkityksessä, mikä tieteellä ja fyysillisen maailman tuntemisella on.

Jatkakaamme kolmannen suuren kansanvaelluksen maille Persiaan. Siellä tapaamme maailmanprofetan Zoroasterin, joka rakensi sivistyksen puhtauden ihanteelle. »Ajatuksen puhtaus, sanojen puhtaus, teon puhtaus» — se on lausemuoto, jota Zoroasterin oppilas kertoo joka aamu noustessaan, ja tämä puhtauden etsintä on Zoroasterin opin tunnusmerkki.

Kulkiessamme länteenpäin Persiasta Kreikkaan näemme suuren Opettajan esiintyvän siellä Orpheuksena. Kauneus on kreikkalaisen uskonnon ja kreikkalaisen sivistyksen perussävel ja tämä kauneuden palveleminen ja sen seuraaminen teki Kreikan vanhan sivistyksen niin mahtavaksi maailmassa.

Tulkaa Kreikasta Roomaan ja aivan toinen maailmankatsomus esiintyy siellä. Tapaamme siellä *lain* aatteen, kansalaisen velvollisuuden yhteiskuntaa kohtaan. Tarkastaessamme taasen Herra Buddhan uskontoa, joka niin laajalle on levinnyt itämailla, tapaamme käsityksen oikeasta

tiedosta, viisaudesta ja opetuksen siitä, kuinka ihmisen tulee elää ja koettaa kaikki asiat ymmärtää.

Kun saavumme kristinuskoon, tähän uskontoon, jolle koko kristillinen sivistys on perustettu, huomaamme siinä kaksi tärkeätä kohtaa, toinen luonnollinen seuraus toisesta. Ensimmäinen on yksilön arvon tunnustaminen. Voimme panna merkille, että kristillisyydessä, niinkuin ei missään aikaisempien uskontojen historiassa, pyritään panemaan yksilölle ääretön arvo ja koetetaan kehittää yksilöllisyyden aatetta. Tämän aatteen yhteydessä esiintyy tarkotus, ei niin paljon käskynä kuin ylevän esimerkin kautta osotettuna, että voiman saavutettua on se palvelemiseen käytettävä. Kun suuruus on saavutettu, niin suurin on se, joka eniten palvelee. Ja siten kehittyy itsensä uhrautumisen aate, kristinuskon suuri lahja uskontojen historialle — että ihminen, joka tapaa itsensä, tuntee oman yksilöllisyytensä, on velvollinen pyhittämään itsensä palvelemiseen, ja mitä suurempi on hänen voimansa, sitä suurempi on hänen velvollisuutensa.

Näin tarkastellessamme suuria Opettajia ja Heidän antamiaan uskontoja, me huomaamme aivan määrätyn säveleen sointuvan tästä kokonaisuudesta, jossa jokaisella äänellä on oma paikkansa, jossa jokaisella äänellä on oma arvonsa. Tämä näkökanta, joka esittää Maailmaopettajien sarjan ja hylkää käsityksen Opettajasta, joka tuli kerta

kaikkiaan vain palatakseen Tuomarina, — tämä laajempi näkökanta, joka esittää Opettajien ja uskontojen ja sivistysten sarjaa, on nykyään saanut suurta kannatusta ja ihmiset ovat ruvenneet käsittämään, että mitä ennen on tapahtunut, voi tapahtua uudelleen. Entisinä aikoina on esiintynyt useita Opettajia, kullakin oma tehtävänsä siitä johtuvine sivistyksineen, siksi ei ole mitään järjenvastaista siinä ajatuksessa, että uusi Maailmanopettaja liittyisi entisten pitkään sarjaan; että uusi suuri Opettaja esiintyisi, joka tekisi meidän aikamme maailmalle sen, minkä muut Opettajat tekivät oman aikansa maailmalle; että ihmiskunnan suureen säveleeseen liitettäisiin uusi ääni. Hän toisi maailmalle uutta innostusta, jotta taaskin astuttaisiin askel eteenpäin, antaisi aatteen, jolla uusi sivistys kehittyisi. Kun kilpailun opettama läksy on opittu ja yksilöllisyys kasvanut vahvaksi, opettaisi Hän veljellisen yhteistyön läksyä ja osottaisi yhteishyvän siksi päämääräksi, johon jokaisen pitäisi pyrkiä. Hän antaisi muodon sille käsitteelle, joka jo siellä täällä alkaa levitä keskuudessamme, että nim. yhteiskunnan velvollisuus olisi turvata jokainen lapsensa, hankkimalla sille mahdollisuus pieniin varmoihin elinehtoihin ja että yhteiskunta, joka sen laiminlyö, hylkää päämääränsä, jota varten se on. Tämän uuden työn onnistumisen takaa vasta uusi yhteiskunnallinen edesvastuuntunne, joka meidän päivinämme alkaa kehittyä, sekä uuden suuren Opet-

tajan tuleminen, joka käskynsä ja esimerkin kautta ilmentää tämän ihmisen uuden ominaisuuden ja tekee meille mahdolliseksi, Hänen käskyjään seuraten, rakentaa sivistys, suurempi, jalompi, veljellisempi, kuin mitä maailmassa tähän saakka on nähty.

Varmaankaan ei tässä ole mitään, joka sotii yleistä tervettä järkeä vastaan. Seurataan vaan historian viittomaa suuntaa. Arvellaan vaan mahdolliseksi sellaisen asian uudistumisen, joka kerta toisen jälkeen maapallomme menneisyydessä on tapahtunut. Jos kerran tunnustamme, ettei sitä itse asiassa ole mahdoton uskoa, jos kerran myönnämme todistetuksi, että aika ajoittain ilmestyy joku kaikkiallisen Isämme korkea Poika ja antaa nuoremmille lapsille läksyn, joka edistää heidän kasvatustaan, silloin käännämme luonnollisesti katseemme seuraavaan kohtaan. Jos edellytämme, että Opettajia esiintyy aika ajoittain, jos edellytämme, että esittämämme ilmestysten sarja on seurattavissa läpi historian kulun, niin mikä kohta asiain nykyisessä tilassa se on, joka saattaa meidät ajattelemaan, että olemme saapumassa yhden ajanjakson loppuun ja toisen alkuun? Mikä kohta maailman olotilassa oikeuttaa meidät uskomaan, että olemme saapuneet asteeseen, jolloin pitkän Opettaja-sarjan uusi edustaja todennäköisesti ilmestyy maailmaan? Tämä on seuraava, vastausta kaipaava kysymys.

Koetan esittää teille ne monet syyt, jotka teke-

vät luultavaksi, että maailma nyt on sellaisessa yhdessä murrosajassa, joka aina on merkkinä siirtymisestä toisesta sivistyksestä toiseen, joka vaatii ikäänkuin uutta lähtökohtaa, koska vanha sivistys näyttää saapuneen hyödyllisyytensä rajoille. Ihmistoiminnan eri aloilla havaitsemme olosuhteita, jotka tekevät mahdottomaksi edistyä kauemmaksi samalle suunnalle ja siis ehdottomasti vaativat siirtymistä toisille urille.

Näiden suurten muutosten yhteydessä on huomattu, että muinoin maanpinnallakin tapahtui suuria muutoksia maan ja veden jaotuksessa. Nämä muutokset seurasivat uuden ihmistyypin kehittymistä, josta uusia alatyyppejä myöhemmin haaraantui. Huomautan tämän yhteydessä teosofisesta opista ihmisen kehityksestä: Suuri rotu toisensa jälkeen kehittyy maailmassa; jokaisella päärodulla on useita haaroja, joita kutsumme alaroduiksi; ne kantavat määrättyä sarjalukuaan järjestyksessä, ensimmäinen, toinen, kolmas, neljäs, viides alarotu ja niin eteenpäin; siitä alarodusta joka on vastaava järjestyksessä, valitaan ne, jotka tulevat perustamaan seuraavan, ilmestymäisillään olevan juurirodun. Jos esim. on kysymyksessä kolmas juurirotu, on neljäs rotu seuraava, joka kehittyy ja se kehittyy kolmannen rodun neljännestä haarasta. Oma viides juurirotumme kehitettiin neljännen juurirodun viidennestä alarodusta. Samalla tavalla tulee seuraava juurirotu kehittymään nykyisen aarialaisen eli viidennen juurirodun

kuudennesta alarodusta. Pitäkäämme hetken aikaa tämä mielessämme, sillä silloin käsitämme muutamat fyysilliset asiat, joita erikoisella voimalla tahtoisin painostaa. Jokaisella tällaisella suurella juurirodulla on oma maanosansa. Jos ollenkaan olette tutkineet suurta saksalaista naturalistia Häckeliä, olette lukeneet että ihmisrotu sanotaan saaneen alkunsa Lemuria-nimisestä maanosasta, joka nyt on uponnut Tyyneenmereen niin, että on vettä siinä, missä ennen oli maata. Tämän mantereen hävitessä nousi toinen, Atlantis ja tällä atlantilaisella mantereella kasvoi ja kukoisti suuri neljäs rotu, leviten siitä ympäri koko silloisen maailman. Omalla viidennellä juurirodullamme on asuinsijoina maat, jotka nyt muodostavat maapallomme mantereet. Tyynimeri peittää kohdan, jossa oli Lemuria, Atlantinmeri paikat, jossa kerran Atlantis kukoisti.

Eräissä hindulaisissa kirjoissa, Puraanoissa, selitetään näiden seitsemän mantereen toisiaan seuraaminen ja näillä, kertovat ne, ovat nuo seitsemän suurta rotua joko eläneet tai tulevat elämään. On niitä, jotka jo ovat olleet asuttuja, ne ovat hävinneet. On niitä, jotka nyt ovat olemassa. Mutta niissä kerrotaan vielä kahdesta, eräästä, joka on vähitellen nousemaisillaan kuudennen juurirodun olopaikaksi, toisesta, joka on tuleva seitsemännen asuinsijaksi.

Omana aikanamme jo havaitaan merkkejä, jotka osottavat uuden mantereen kohoamista Tyyneen-

mereen. Se ei ole teosofinen, vaan geologinen väite. Ja kun tarkastelemme omia kuvalehtiämme, huomaamme muutamien viimeksi kuluneiden vuosien aikana aika ajoittain esiintyneen kuvia uudesta saaresta, uudesta saaresta toisen jälkeen. Ne saaret, jotka ovat ilmaantuneet kahtena tai kolmena viime vuotena, ovat nousseet niin kutsutusta Tyynenmeren »tulisesta renkaasta». Se on suuri maanjäristysten ja tulivuorenpurkausten järkyttämä alue ja nuo saaret ovat nousseet tulivuorenpurkausten kautta. Ne ovat tietysti nykyään hedelmättömiä, kaihoisia ja autioita, sinkautuneita ylös valtamerestä jääden siihen maaksi. Uusia saaria on sillä tavalla esiintynyt jo pitkän aikaa. Geologit sanovat, että, jos sitä jatkuu, nousee uusi manner siihen, missä nyt Tyynivaltameri leviää. On kysytty, onko tuollainen pohjan kohoaminen vaarallinen nykyiselle maalle ja on niitä, jotka arvelevat, että jos se tapahtuu hyvin nopeasti, tulee siitä vaara kaikelle maapallomme elämälle. Teosofiselta kannalta katsoen ei ole mitään vaaraa olemassa. Sama asia, mikä ennen on tapahtunut, uudistuu ja se käy niin hitaasti ja asteettain, että vaikka sattuukin paikallisia mullistuksia ja järistyksiä, ei ole pelkoa yli maailman leviävästä häviöstä.

Tuollainen uuden mantereen kohoaminen, joka kysyy satojen tuhatvuosien työtä, on ensimmäinen merkki ihmiskunnan uudesta suuresta matkallelähdöstä, ensimmäinen merkki uudesta syn-

tyvästä juurirodusta, joka tulee asuttamaan uuden mantereen sen valmistuessa asuttavaksi. Mutta heti kun huomaamme tuollaisen mantereen nousemisen merkkejä, joudumme aivan luonnollisesti kysymykseen: »miten käy sitten meidän viidennen rotumme?» Meillä on tähän asti vaan viisi alarotua ja vielä on uuden haaran puhjettava, ennenkuin on edes aineksia, joista uusi juurirotu voi vähitellen kehittyä. Tutkijan katse liitelee yli nykyisen maailman nähdäkseen onko merkkiä, joka osoittaisi suuren viidennen juurirodun uuden haaran puhkeamista. Hän kysyy, löytyykö missään uutta alarotua, joka erottautuisi siitä, jonka keskuudessa se syntyy.

Vastaus tähän on löydettävänä Amerikassa. Viime aikoina on Amerikan etnologiseen toimistoon saapunut useita tiedonantoja amerikkalaisilta etnologeilta, joissa määrätysti ja selvästi osotetaan uuden ihmistyypin, nykyisistä kokonaan eroavan, hitaasti ilmenevän Amerikan Yhdysvalloissa. Pään ja kasvojen mittasuhteet ovat ilmaistut, kasvojen muoto selvästi selitetty. Siinä ilmenee uusi alarotu, joksi me sitä kutsumme, uusi alajaotus, yhtä eroava teutonilaisesta rodusta kuin teutonilainen keltiläisestä. Me voimme heti selittää eron puhtaasti latinalaisen tyypin, italialaisen, espanjalaisen ja esimerkiksi saksalaisen ihmisen välillä. Ne eroavat muodon, värin sekä älyllisen ajatuskyvyn puolesta. Huomaamme erilaisuuden tyypillisen teutonilaisen ja tyypillisen

keltiläisen välillä ja tiedämme niiden eroavan yhtä paljon tunteen ja älyllisyyden kuin fyysillisen muodon puolesta. Tällainen uusi tyyppi on nyt kasvamaisillaan amerikalaisten serkkujemme keskuudessa, niin erikoinen, että jokainen, joka muutaman vuoden väliajalla käy Amerikassa, hämmästyy sitä nopeutta, jolla tuo uusi, jokaisen tavallisella huomiokyvyllä varustetun matkustajan huomaama tyyppi kasvaa. Se on niin erikoinen, että heti huomaamme sen eroavan jokaisesta tuntemastamme tyypistä. Se on teräväjärkinen, lujatahtoinen, leukaluun muodosta päättäen, mutta kokonaan erilainen kuin ne, joita tunnemme, niin että me, jotka olemme tutkineet menneisyyttä ja siitä, yhdenmukaisuuden perusteella, jossakin määrin kykenemme ennustamaan tulevaisuutta, väitämme että nämä uuden tyypin merkit ehdottomasti ilmenevät toisella puolella Atlantinmerta, että Amerikassa jo valmistetaan sitä ainetta, josta suuri tulevaisuuden rotu kehittyy. Väitämme, että tuo alarotu tulee kasvamaan ja lisääntymään, että tuo tyyppi tulee yhä enemmän hallitsevaksi ja että se, vuosisatoja kestävän kehityksen jälkeen, saavuttaa tarkasti määrätyn muodon ja sivistyksen. Sitten alkaa toisen, laajemman tyypin kehitys, joka kestää kymmentuhansia vuosia, ennenkuin se määrätysti ilmenee.

Muistakaamme — näitä puhtaasti fyysillisiä asioita tarkastaessamme ja koettaessamme ymmärtää niitä merkeiksi siihen, mitä suuntaa ihmiskun-

nan kehityksen on kuljettava — että aina kun uusi alarotu on ilmennyt, on uusi suuri Opettaja tullut sitä matkalle valmistamaan. Tässä on eräs tärkeimpiä perusteita, jonka nojalla odotamme suuren Opettajan tuloa suhteellisesti lyhyen ajan kuluttua. Uusi ihmistyyppi on kehittymässä ja sitä on menneisyydessä aina seurannut Maailman Opettajan maailmaantulo. Ennen on se aina tapahtunut, ja tarkastellessamme oman suuren rotumme historiaa huomaamme, että Opettaja on seurannut jokaista entisyydessä syntyvää haaraa ja että uusi näköpiiri on avautunut uuden tyypin kehittyessä. Onko luultavaa, että Opettajien sarja nyt katkaistaisiin ja että uusi tyyppi ensi kertaa jätettäisiin ilman johtoa, ilman ketään, joka muodostaisi sen henkisiä pyrkimyksiä, ilman ketään, joka perustaisi sen sivistyksen, joka sen on määrä kehittää? Jätämme nyt tämän asian syrjään todistuskappaleena, tärkeänä todistuskappaleena, jos panemme merkille että on kysymyksessä fyysilliset asiat, joita jokainen meistä itse voi arvostella.

Kääntykäämme katsomaan onko muita syitä, joiden nojalla voimme odottaa Maailman Opettajaa. Seuraava asia, jonka huomaamme, on tämä: kuten silloin, kun Kristus tuli maanpäälle, on edessämme suuri sivistys, joka on voimakas, ylellinen, valtava, vaan jota seuraa mitä suurin kurjuus ja rappeutuminen. Toiselta puolen se epäilemättä on suurenmoinen, toiselta puolen epäilemättä kurja, rappeutunut, epätoivoinen. Kuinka

voisi sivistyksemme edistyä kauemmaksi siihen suuntaan, jota se nyt kulkee? Katselkaamme yhteiskunnallisia oloja, sellaisina kuin näemme ne ympärillämme. Huomatkaamme mikä kauhea levottomuus vallitsee jokaisessa sivistyneessä maassa. Emme voi ottaa käteemme ainoatakaan sanomalehteä näkemättä toisella palstalla toisensa jälkeen tiedonantoja työselkkauksista. Luemme otsakkeita sellaisia kuin »Levottomuutta työmailla», »Lakko Saksassa», luemme lakosta, jota pelätään Amerikassa, sitten lakosta, joka uhkaa jossain muualla maailmassa, puhumattakaan kauheasta asiain tilasta täällä, missä teollisuus on lamassa, niissä maatamme nykyään hävittävä hirveä työsota paraikaa pakottaa miljoonia nälkäkuoleman partaalle. Muistakaamme, että viime vuonna meillä oli kestettävänä samanlainen koetus ja että eivät rautatieläisten kaikkien rettelöiden jälkeen tehdyt sopimukset tyydyttäneet edes vuoden aikaa. Näitä uudistuvia rettelöitä ja hirvittäviä sotia sillä sotia ne ovat — ei voi jatkua särkemättä pirstaleiksi koko valtiollista yhteyttä. On mahdotonta, että ajattelevat ihmiset voisivat katsella noita täristyksiä työmarkkinoilla, miettimättä kysymyksiä uudistuksista, asiain uudestaan järjestämistä, sen järjestelmän muuttamista, joka silminnähtävästi on murtumaisillaan. Amerikassa, missä uusi alarotumme nousee, puhutaan eräästä merkillisestä teollisuusjärjestelmän mahdollisuudesta, joka, vaikka se tällä hetkellä näyttääkin

kokonaan yhteiskunnallisia parannuksia vastustavalta, kuitenkin omaa mahdollisuuden kehittyä yhteiskuntaa palvelevaksi järjestelmäksi. Tarkotan tuota trustien järjestelmää, jossa suuren kauppajärjestön syntyessä hävitetään suuret joukot kilpailijoita, tietysti niiden harvojen hyödyksi, jotka sitä johtavat, vaan jossa samalla kuitenkin osotetaan tapa, jolla siitä voisi koitua hyötyä kaikille, eikä vain harvoille. Ja missä huomaamme nykyisen järjestelmän — tämän surkean kuolemanmyllyn, joksi sitä pari vuotta sitten nimitin, — missä huomaamme teollisuuden kehittyvän suuntaan, jossa sen on mahdoton edistyä, siinä käsitämme, että alamme tarvita uutta järjestelmää, uutta sivistystyyppiä ja näemme, että tämä tarve vastaa uuden alarodun syntymistä ja vaatii, kaikkien vanhanajan todistusten perusteella, uuden Maailmanopettajan tuloa.

Eikä ainoastaan työmaailmassa tavata tuo kuoleman kuva. Monella muulla inhimillisen ajattelun ja inhimillisen toiminnan alalla esiintyy sama käsitys, että entiset keinot ovat vanhenneet ja että uudistukset ovat välttämättömiä edistyksen jatkamiseksi. Saman asian huomaamme taiteen maailmassa. Entiset ihanteet häipyvät pois ja koetetaan kaikilla tavoilla ruumistuttaa uusia taiteen muotoja, uusia kauneuden kaavoja kaipaavalle ihmissielulle. Eikä ainoastaan teollisuuden ja taiteen aloilla, vaan myöskin tieteen maailmassa tavataan sama uudistusten tarve, sillä vanhat keinot

alkavat olla loppuun kulutettuja eivätkä enää kykene saamaan edistystä aikaan. Loppua joka suunnalla! Mutta missä on loppu, siellä on myöskin alku. Ihmisrotu ei vielä ole valtansa kukkuloilla. Ihmiskunta ei ole lopettanut mahtavaa kehitystään. Toiset asiat häviävät siksi, että toiset nousevat sijalle. Jos toiset kuolevat pois, tapahtuu se siksi että uudet versoavat sijalle. Kristinuskon Pyhässä Kirjassa on seuraava suuri lupaus: »Katso, minä luon uuden taivaan ja uuden maan», ja se lupaus kaikuu aikamme kuolevista oloista. Sillä elämä on ikuinen, joskin muodot lakastuvat ja kuolevat. Kun olemme havainneet tuon saman niin usein menneisyydessä, tunnemme helposti samat merkit nykyäänkin, huomaamme, että meidän suuren suuri sivistyksemme jo kaikesta huolimatta näyttää osottavan, että se on työnsä suorittanut. Lisäämme tämän syihin, joiden nojalla odotamme suurta Opettajaa. Koska nämä merkit ennen ovat julistaneet Hänen tuloaan, niin nytkin pidämme niitä saman tulemisen julistajina.

Vielä eräs syy, joka ehkä on suurempi kuin miltä se ensi silmäyksellä näyttää, nim. yhä kasvava odotus ja tunne että maailma tarvitsee Opettajaa. Tällainen laajalle juurtunut odotus ennusti Kristuksenkin tuloa. Tapaamme viittauksia siihen monen kansan, ei ainoastaan hebrealaisten, ennustuksissa. Sellainen odotus levisi Rooman keisarikunnassa, ennenkuin Kristus esiintyi, ja tietysti Judan kansassa, joka odotti Messiasta voit-

tamaan heidän puolestaan ja heitä hallitsemaan. On olemassa syy, jonkatähden odotus leviää maailmaan, ennenkuin itse asia tapahtuu. Ajatus käy aina ennen toimintaa ja korkeampien maailmojen ajatukset heijastuvat täällä odotuksena. Suurten Henkiolentojen ajatukset, olentojen, jotka johtavat maailmaa, jotka muodostelevat kansojen kohtaloita, jotka panevat täytäntöön jumalallisen kehitysjärjestelmän ja johtavat maan voimat niitä varten huolellisesti valmistettuihin kanaviin, jotta ne niihin virraten kehittäisivät maalle uusia olosuhteita, — näiden mahtavien Olentojen ajatukset levittävät tänä murrosaikanamme todellista tietoa siitä, että suuri Opettaja on tulossa, sillä ne toimivat ylämaailmoissa, valmistaen Hänen tuloaan. Kaikki nuo suuret ajatusmuodot, joksi niitä kutsumme, lentävät alas maamme ilmapiiriin ja luovat ihmismieliin harrasta odotusta, joka on pikaisen toteutumisen lupaus. Sananparsi: »Tulevat tapahtumat heittävät varjon eteensä» sisältää suuren totuuden. Sillä tapahtumat ovat olemassa älyn maailmassa ennenkuin ne kiteytyvät aineen maailmaan. Ajatukset syntyvät ennen tekoja, ja ajatus, joka on tapahtuman varjo, ennustaa tulevaa tapahtumaa. Jos missä tapaamme laajan odottamisen tunteen, voimme olla varmat siitä, että korkeammissa maailmoissa on todellisuus, jonka varjoa tuo odotus on. Tuo laajalti levinnyt odottaminen maailman suurten uskontojen tunnustajissa, kaikissa maailman suurissa uskonto-

järjestelmissä, sananmukaisesti ennustaa tapausta, jonka toteutuminen kruunaa odotuksen; se on tulevan Opettajan tietä valmistava ajatuslähettiläs. Vaan ei ole kysymyksessä ainoastaan maailman odotus, vaan myöskin maailman tarve. Tämä puoli asiasta herättää ehkä vastakaikua ainoastaan niissä, jotka uskovat, että meitä korkeammat Olennot ja ihmistä korkeammat voimat johtavat, auttavat ja suojaavat maailmaa; jotka pitävät maailmaa suunnattomana oppikenttänä, jossa henkiä kehitetään ja joka on heidän kehityksensä tähden olemassa; jotka uskovat, että maailman edistyssuunnitelmaa johtaa korkea Rakennusmestari ja että sitä täytäntöön panevat aste asteelta hänen apulaisensa, Hänen käskyläisensä, jotka vähitellen toteuttavat suunnitelman piirustuksia, jotka Hän on tehnyt ja määritellyt. Kaikki nämä tuntevat, nähdessään nykyisen maailman kauhean hädän, että se tarvitsee Mestaria puhumaan sille ja tuomaan ehdottomasti välttämätöntä apua. Ja nuo yhteiskunnalliset probleemit, joihin viittasin, osottavat maailman tarvetta. Tarvitsemme itseämme suurempaa johtajaa, joka nähdessään nuo meille ratkaisemattomat probleemit, osottaa meille tien, jota kulkemalla opimme niiden ratkaisun ja joka selvittää maallisen elämän vyyhden niillä siveellisillä perustotuuksilla, jotka ovat muuttumattomia ja ikuisia, vaikkei niitä koskaan todella ole sovitettu inhimilliseen yhteiskuntaan tai ihmisten järjestämiseen niissä ilme-

nevien periaatteiden mukaan. Suuret Opettajat ovat kaikki puhuneet samaa. He ovat sanoneet: »Rakastakaa toisianne». He ovat opettaneet meille, ettei viha koskaan lopu vihalla, vaan rakkaudella. Mutta vaikka Herra Buddha sitä opetti kaksikymmentäviisi vuosisataa sitten, vaikka Kristus ylevässä vuorisaarnassaan puki saman ijäisen opetuksen meille kaikille tuttuihin sanoihin, niin missä on kansa, jossa nuo periaatteet ovat käytäntöön sovitettuja, missä on ainoakaan yhteiskuntajärjestelmä, joka on suunniteltu tuon siveyslain mukaan? Siinä on siis aikamme tärkein tarve. Tunnemme periaatteet, vaan emme tiedä miten sovittaa niitä käytäntöön. Tunnustamme, että rakkauden tulisi olla yhteiskuntaliiton perusta, mutta me tiedämme, ettei se ole, että riita, kilpailu ja kamppailu ovat ne periaatteet, joiden perustalle yhteiskuntamme on rakennettu. Kaipaamme henkilöä, joka puhuisi meille sellaisella auktoriteetilla, että se yhtaikaa vaikuttaisi sydämiimme ja aivoihimme, joka johtaisi meidät sille paremmalle veljeyden tielle, jota aikakausia on opetettu, vaan ei koskaan seurattu, jota on pidetty velvollisuutena perheen kesken, vaan ei samaten valtion elämässä. Tarvitsemme uutta intoa toimimaan siihen suuntaan, intoa ja uskoa, joka saisi meidät voittamaan tiemme vaikeudet ja uskaltamaan sovittaa nämä periaatteet niinhyvin kansojen kuin yksilöjen johdoksi.

Olen vakuutettu siitä, että joka kansassa on

paljon yksilöitä, jotka koettavat järjestää elämänsä näiden ijäisten käskyjen mukaan. Mutta ei ole ainoatakaan kansaa, joka näyttäisi panevan ne käytäntöön, joka ei, samalla kun se väittää uskovansa niihin, kieltäisi ne joka toimenpiteessä, jonka se tekee puolustaakseen itseään ja hyökätäkseen veljeskansojensa kimppuun, joka ei jokaisessa luokkajaossa kieltäisi ne periaatteet, joita se huulillaan tunnustaa. Ja sentähden me tarvitsemme uutta Opettajaa, ei niin paljon siksi, että Hän antaisi meille uuden totuuden, kuin siksi, että Hän antaisi innostusta, joka tekisi meidät kykeneviksi tekemään vanhat totuudet elämämme käytännöllisiksi ohjaajiksi. Kun Hän tulee meitä opettamaan ja innostuttamaan, ei meidän pidä olettaa, että Hän tekisi kaikki puolestamme, vaan pikemmin, että Hän osottaisi meille tien ja johtaisi meidät sille, niin että vähitellen oppisimme ratkaisemaan problemimme itseksemme Hänestä loistavassa valossa. Sillä ihmiskunta on kasvanut senjälkeen, kun Hän viimeksi oh täällä. Ihmiskunta on kehittynyt siitä asti, kun viimein Maailmanopettaja astui maan päälle. Ihmisten äly on kasvanut. Älyllinen keskiarvo on korkeampi kuin se oh ennen. Yhteiskunnallinen omatunto on kehittymäisillään. Yhteiskunnallinen vastuunalaisuuden tunne on kasvamaisillaan. Emme enää kaipaa Korkeata Olentoa, joka voittajana johdattaisi meidät valtaan, vaan Opettajaa, joka veisi meidät totuuteen ja opettaisi meitä saatta-

maan tekomme sopusointuisiksi pyrkimystemme kanssa.

Maailmassa nähdään yhteiskuntaelämästä unelma, joka on monen silmää häikäissyt, monen sydäntä lämmittänyt. Voimme havaita, että meidän maassamme leviää korkeasti sivistyneitten ja varakasten joukossa uusi vastuunalaisuuden tunne, uusi palvelemisen halu, tyytymättömyys sellaisen ylellisyyden omistamiseen, josta eivät muut saa nauttia, kaipaus uhraamaan itsensä, jotta muut saisivat siitä uhrauksesta hyötyä. Nuorten miestemme ja naistemme keskuudessa tuo henki kehittyy yhä enemmän sitä mukaa kun pojat ja tytöt kasvavat nuoriksi miehiksi ja nuoriksi naisiksi. Eivät ne valheet, jotka välinpitämättömyyden kovettamina elävät meidän keskellämme, tule rakentamaan tulevan Kristuksen valtakuntaa ja perustamaan uutta rakkauden ja veljeyden läpäisemää sivistystä. Hänen kehoituksensa tulee kohdistumaan nuoriin, joiden sydämet ovat lämpimät, joiden aivot ovat terävät, jotka kaipaavat työtä, rakkautta ja uhrautumista, niihin tuhansiin nykyaikoina kasvaviin nuoriin miehiin ja naisiin, joilla on halu antautua ihmiskunnan palvelukseen ja vain kysyvät: Mitä voimme tehdä, jotta ihmisten olisi helpompi maailmassa elää? Tässä laajalle levinneessä tunteessa, tässä kiihkoisassa innostuksessa, joka elähyttää nykyisen sukupolvemme nuorimpia, näen sen oppilasjoukon kasvavan, joka tulee ympäröimään Kris-

tusta, kun Hän tulee opettamaan, ja jota Hän tulee johtamaan jalomman yhteiskuntajärjestelmän toteuttamiseen. Se on Hänen tulonsa todellista valmistamista. Se on varma merkki siitä, että Hän pian on joukossamme. Ne, jotka ovat halullisia toimimaan, ne, jotka ovat halullisia näkemään vaivaa, ne, jotka ovat halukkaita uhrautumaan, ne tulevat muodostamaan sen rauhallisen armeijan, jonka Hän johtaa sen suuren ihanneyhteiskunnan vallottamiseen, jonka he rakentavat Hänen johdollaan ja panevat käytäntöön Hänen elähyttäminään. Ja he ovat ehkä paras uuden ajan todistus sekä tulevan Opettajan tervehtijät ja julistajat.

Ja, ystävät, jos tarkastamme niitä ajatussuuntia, joihin tänä iltana ylimalkaisesti olen viitannut, jos katsomme taaksepäin menneisyyden historiaan, voimme nähdä siinä jonkunlaisen lupauksen tulevaisuuden suhteen. Näemme maailman muuttuvan ympärillämme, näemme fyysillisenkin maan osottavan muuttumisen merkkiä. Näemme uuden tyypin, uuden alarodun syntyvän. Näemme, kuinka mahdotonta on ratkaista meitä ympäröiviä probleemeja ennen käytetyillä keinoilla. Huomaamme kasvavan odotuksen ja ikävöimisen sellaisen Olennon tuloon, joka voisi johtaa ja opastaa. Varmaankin myös myönnämme, että sillaikaa kun Hän valmistaa tuloaan, valmistuvat Hänen lapsensa Häntä vastaanottamaan, valmistautuvat, marssimaan Hänen lippunsa alla ja tekemään Hä-

nen tahtonsa. Varmaankin teissä, kuten muutamissa meidän joukossamme, herää toivo, ei, vaan varmuus siitä, että olemme valtavien muutosten ovella, muutosten, jotka Maailmanopettaja saa aikaan tullessaan meitä auttamaan ja opastamaan. Kun nämä ajatukset juurtuvat syvälle sydämiimme, tulee elämämme täyteen toivoa, riemukasta odotusta. Huomaamme, ettei maailma ole jätetty avutta, että nykyiset vaikeudet vain ovat synnytystuskia, joista uusi sivistys syntyy. Ja kuten kauan kaivatun pojan tullessa tuska on unohdettu tervetulon riemussa, niin meidänkin aikamme huolet, niin uhkaavia ja kauheita kuin ovatkin, ovat vain hetki, joka käy ennen aamunkoittoa, ovat vain tuskia, jotka käyvät ennen syntymää. Ja ennen pitkää — se aika ei ole kaukana — tunnemme mekin, että me muutumme, että Opettaja on luonamme, että toivo on toteutunut ja että odotuksen ikävä on muuttunut tulemisen riemuksi.

IDÄN TÄHDEN JÄRJESTÖ

O. S. E.

Tämän järjestön tarkotuksena on koota yhteen Kaikki ne T. S:ssä tahi sen ulkopuolella olevat, jotka uskovat suuren henkisen Opettajan läheiseen tulemiseen maailmaa opettamaan. Ajattelemme, että sen jäsenet fyysillisellä tasolla tekisivät jotakin valmistaakseen yleistä mielipidettä hänen tuloonsa ja luodakseen ilmapiirin, joka kunnioittaen tervehtää Häntä, ja korkeammilla tasoilla yhtyisivät yhteen muodostaen välineen, joka palvelemaan antautuen on valmiina Hänen käytettäväkseen.

Ne periaatteet, joiden hyväksyminen vain on välttämätöntä Järjestöön liittymiseen, ovat seuraavat:

1. Me uskomme, että suuri Opettaja pian ilmestyy maailmaan ja me tahdomme nyt elää

niin, että olisimme silloin, kun hän saapuu, kyllin arvokkaat Häntä tuntemaan.

2. Me tahdomme sentähden pitää Hänet aina mielessämme ja tehdä kaiken työn, mikä jokapäiväisten toimiemme kautta meille tulee, Hänen nimessään ja sentähden parhaan kykymme mukaan.

3. Mikäli varsinaiset velvollisuutemme sallivat, tahdomme me koettaa joka päivä käyttää yhden osan ajastamme määrättyyn työhön, joka voi auttaa Hänen tulonsa valmistusta.

4. Me pyrimme tekemään *Antaumuksen, Vakavuuden ja Jalomielisyyden* jokapäiväisen elämämme pääpiirteiksi.

5. Me tahdomme alottaa ja lopettaa jokaisen päivän pyytämällä Hänen siunaustaan kaikelle, mitä me koetamme tehdä Hänen puolestaan ja Hänen nimessään, ja sitä varten käytämme lyhyen hetken.

6. Me pidämme erityisenä velvollisuutenamme koettaa tunnustaa ja antaa kunnioitusta suuruudelle, kenessä tahansa se ilmenee, ja pyrkiä mikäli voimme yhteistoiminnassa tekemään työtä niiden kanssa, joiden tunnemme henkisesti olevan itseämme korkeammalla.

Kun Korkein Opettaja saapui perustamaan kristinuskoa, ei yleinen mielipide ollut valmistunut vastaanottamaan Hänen tuloaan; ainoastaan viisaat näkivät Tähden loistavan itäisillä mailla.

Vastustus, joka heräsi, oli niin voimakas, ja niiden luku, jotka Hänet tunsivat, niin pieni, että Hän ainoastaan kolmen lyhyen vuoden aikana voi siunata maailmaa näkyvällä läsnäolollaan. Mutta jos meidän joukkomme kasvaa kyllin voimakkaaksi jokaisessa maassa ja valmistaa ihmisten sydämet alttiiksi Hänen tulolleen, silloin kukaties Rakkauden Herra viipyy kauemmin luonamme ja Hänen työnsä voi levitä laajemmalle alalle kuin mihin se oli rajoitettu 2000 vuotta sitten. Ja ehkä ainakin muutamat niistä nuolista, jotka muutoin kohdistettaisiin Häneen, sattuvat täten meidän rintaamme, ja osa vastustuksesta suuntautuu meihin, jotka ilolla tarjoamme Hänelle palvelustamme.

Annie Besant.

Tietoja järjestöstä antavat Suomessa:

K a n s a l l i n e n   e d u s t a j a, *tri V. Angervo,* Mikkeli.

K a n s a l l i n e n   s i h t e e r i, *hra T. Vitikka,* Helsinki, Museokatu 11.

